

Arrest

nr. 133 232 van 17 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. WARLOP en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel genomen uit de gezamenlijke schending van artikelen 3, 9, 11, 16, 17 Verordening 604/2013 van 26 juni 2013 (Dublin III) van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële, zorgvuldigheid en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; Verzoeker heeft Syrië verlaten omwille van veiligheidsproblemen en omwille de oorlog. De Heer A. vreest ook eveneens om aan het leger herhaald te worden. Hij vroeg op 10 maart 2014 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de vingerafdrukken van de betrokkene op 13 februari 2014 werden geregistreerd te Melilla vanwege illegale binnenkomst. Hij wil zijn asielaanvraag in België indienen voor volgende redenen : hij heeft een broer hier in België en die heeft een subsidiaire beschermingsstatus gekregen; Dat zou jammer zijn de verzoeker en hun broer te scheiden uit elkaar. Dat er bestaat dus vele humanitaire redenen. (...) Het is wat artikelen 9 en 11 van de Nieuwe Verordening beogen. bat de bestreden beslissing heeft het eerste middel geschonden. bat er bestaat een schending van artikelen 3, 9, 11, 16, 17 Verordening 604/2013 van 26 Juni 2013 (Dublin III) van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, artikelen 3§2, 4, 15.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat het feit dat een broer legaal in België verblijft, dient te worden beschouwd als een humanitaire reden die verantwoordt waarom de asielaanvraag in België wordt behandeld.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat er naast zijn oudere broer, die net als hij op 10.03.2014 asiel vroeg, nog een broer van hem in België verblijft; maar hij kon geen inlichtingen betreffende zijn verblijfsstatus en verblijfplaats verstrekken. Wat die in België verblijvende oudere broer van de betrokkene betreft wijzen we er op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De bovenvermelde in België verblijvende broer van de betrokkene kan overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

Het is op grond van deze motivering niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te beslissen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers verwijzen ter zake ook naar artikel 9 van de Dublin III-Verordening, dat luidt als volgt:

*“Gezinsleden die internationale bescherming genieten
Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”*

Artikel 9 van de Dublin III-Verordening heeft aldus betrekking op de situatie waarbij een gezinslid van de betrokken vreemdeling/asielzoeker reeds in een lidstaat verblijft en aldaar de internationale bescherming geniet. De lidstaat waar het gezinslid verblijft, moet in dat geval ook de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling/asielzoeker behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling/asielzoeker dit schriftelijk vraagt.

De Raad laat ter zake vooreerst gelden dat geen dergelijk schriftelijk verzoek werd ingediend door de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft tijdens het verhoor wel mondeling melding gemaakt van het feit dat een broer in België verbleef, maar kon op dat ogenblik niet toelichten wat de verblijfsstatus was van deze broer. Er werd op dat ogenblik niet aangetoond dat er sprake was van een gezinslid dat in het Rijk de internationale bescherming geniet.

Bovendien blijkt dat de broer van de verzoekende partij waarnaar wordt verwezen, niet zonder meer kan worden beschouwd als een gezinslid in de zin van de Verordening Dublin III.

Artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening definieert het begrip 'gezinslid' als volgt:

"g) „gezinsleden“ : voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde par en en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;*
- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is."*

De relatie tussen verzoeker die meerderjarig is, en de broer die eveneens meerderjarig is en waarvan verzoeker reeds geruime tijd gescheiden leeft, valt niet onder het toepassingsgebied van het hoger omschreven begrip 'gezinslid'. Een schending van artikel 9 van de Dublin III-Verordening is niet aangetoond.

Artikel 11 van de Dublin III-Verordening stipuleert:

"Gezinsprocedure

Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

- a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming;*
- b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle verzoeken."*

Artikel 11 van de Dublin III-Verordening heeft aldus betrekking op de situatie waarbij door meerdere gezinsleden of minderjarige ongehuwde broers/zussen quasi gelijktijdig een verzoek tot internationale bescherming wordt ingediend. Nog los van de vaststelling dat de (meerderjarige) broer van de verzoekende partij die in België verblijft, niet als een gezinslid in de zin van de Dublin III-Verordening kan worden beschouwd, laat de Raad gelden dat er in casu ook geen sprake van is dat de verzoekende partij samen met deze broer een asielaanvraag heeft ingediend. Integendeel, de verzoekende partij verklaart dat deze broer reeds de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. Een schending van artikel 11 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

De Raad laat gelden dat artikel 3 van de Dublin III-Verordening, waarnaar door de verzoekende partij wordt verwezen, betrekking heeft op de 'Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming'. De verzoekende partij licht niet toe hoe dit artikel geschonden wordt. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet in verband worden gebracht met dit artikel, nu dit op geen enkele wijze verband houdt tot de toegang tot de asielprocedures. Artikel 16 van de Dublin III-Verordening heeft betrekking op 'Afhankelijke personen'. Ook met betrekking tot dit artikel zet de verzoekende partij niet uiteen hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden, hoewel hij dit artikel vermeldt in de aanhef van het middel. Ook dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Een zelfde opmerking geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, dat betrekking heeft op 'Discretionaire bepalingen'. De verzoekende partij verwijst in de uiteenzetting van het middel nergens naar de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de nationale asielinstanties. Ook deze schending wordt derhalve niet nader toegelicht, en dient als onontvankelijk te worden afgewezen.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel genomen uit de gezamenlijke schending van artikel 8 van EVRM, van artikel 3 van EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat zo, de tegenpartij niet is overgegaan tot de beoordeling van de evenredigheid tussen de aanslag aan de naleving van het privé-leven van verzoekers dat door de verwijderingmaatregel van het gebied en het doel wordt veroorzaakt, die door de Belgische Staat worden nagestreefd; dat de motivatie van de tegenpartij is niet adequaat. Het familieleven in de zin heeft « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien est divers et diversifié : lien avec les parents, avec le conjointé avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis... ». (J.ANBRIANTSIMBAZOVINA, Le maintien du lien familial des étrangers, in Le droit au respect de la vie familiale au sens de la CEbH, Bruylant, 2002, p.213) be bestreden beslissing vormt een onevenredige maatregel, een niet-vereiste en ongegronde inmenging. (O.bE SCHUTTER, « La proportionnalité de l'éloignement d'étrangers pour motif d'ordre public» RbE, 1997, n° 93, p.177-189 ; F. VASSEUR-LAMBRY, La famille et la CEbH, l'Harmattan, 2000, p.III) bat de bestreden beslissing heeft het artikel 8 EVRM geschonden. Verzoekers stellen zich vragen over de mogelijkheid voor Spanje om hun asielerzoek te onderzoeken terwijl zij hun een bevel heeft uitgereikt om het gebied te verlaten. Ze vrezen werkelijk de situatie dat hun derhalve zou kunnen gereserveerd zijn dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen terwijl zij Syrische mensen en dus beschermingsbehoefte hebben. De verzoekers hebben dus geen enkele garantie om niet aan onmenselijke behandelingen gebonden te zijn en die in Spanje beschadigen. « ...Les autorités espagnoles et marocaines devraient mettre en place des procédures afin de protéger les droits des migrants et de rejeter les expulsions sommaires à la frontière, a déclaré Human Rights Watch aujourd'hui. Lors d'une réunion le 26 mars 2014 avec le Maroc, l'Espagne a l'intention de faire pression en faveur d'un mécanisme explicite permettant l'expulsion sommaire et immédiate des migrants clandestins depuis Ceuta et Melilla, deux enclaves espagnoles sur la côte méditerranéenne marocaine. « L'expulsion de personnes hors des frontières, sans procédure régulière, ni recherche de protection, viole les lois espagnole, européenne et internationale », a expliqué Judith Sunderland, chercheuse senior pour l'Europe occidentale chez Human Rights Watch. « d'autant plus que les migrants renvoyés de force au Maroc doivent faire face à des actes de violence et à d'autres abus pratiqués par les forces de sécurité marocaines... » (Human Rights Watch, 24 mars 2014). Er bestaat dus een risico dat de verzoekers, na overdracht aan de Spanje, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het UE-Handvest.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996).

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat er een broer in het Rijk verblijft, waaraan de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met deze verwijzing naar een loutere afstammingsband, nog geen gezinsrelatie aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zowel de verzoekende partij als de broer zijn meerderjarig. Er worden geen banden van afhankelijkheid tussen hen aangevoerd, of maar aannemelijk gemaakt.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geruime tijd gescheiden heeft geleefd van deze broer die afzonderlijk naar België is gereisd, en dat de verzoekende partij ook niet goed op de hoogte is van de situatie van deze broer. Uit het administratief dossier blijkt dat vragen in verband met de verblijfsstatus van deze broer niet konden worden beantwoord.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, omdat:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt;
- verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend in Spanje, maar daarbij voorbij gaat aan de vaststelling dat uit het Eurodac-verslag blijkt dat zij daar nog geen asielaanvraag had ingediend. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zou worden verwijderd door Spanje vooraleer haar asielaanvraag zou zijn beslecht, of in strijd met de bepalingen van het internationaal recht;
- verzoekende partij verwijst naar een 'vrees' die niet concreet wordt gestaafd;
- verzoekende partij verwijst naar een verslag van Human Rights Watch van 24 maart 2014, maar dit verslag heeft betrekking op de behandeling van asielzoekers die zich aanbieden aan de grens tussen Spanje en Marokko, en niet op de situatie van Dublin-terugkeerders. De situatie van de verzoekende partij, waarbij de Spaanse autoriteiten al hebben bevestigd haar asielaanvraag te zullen behandelen, kan niet worden vergeleken met deze van vluchtelingen die zich aan de Spaanse grens hebben aangeboden en nog geen asielaanvraag hebben ingediend;
- verzoekende partij niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, waarin verwezen werd naar tal van rapporten die aantonen dat de Spaanse autoriteiten Dublin-terugkeerders behandelen op een wijze die overeenstemt met de beginselen van het internationaal recht.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een strikt hypothetische schending van artikel 3 van het EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674 ...).

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Ook een schending van artikel 4 van het Europees Handvest, dat dezelfde draagwijdte heeft als artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC